

100% / זעם ונטורה

אוצר: אבשלום סולימן
פתיחה: שבת 22.8 13:00 (בכפוף למגבלות התקהלויות ואירועי תרבות)
נעילה מתוכננת: שבת 10.10

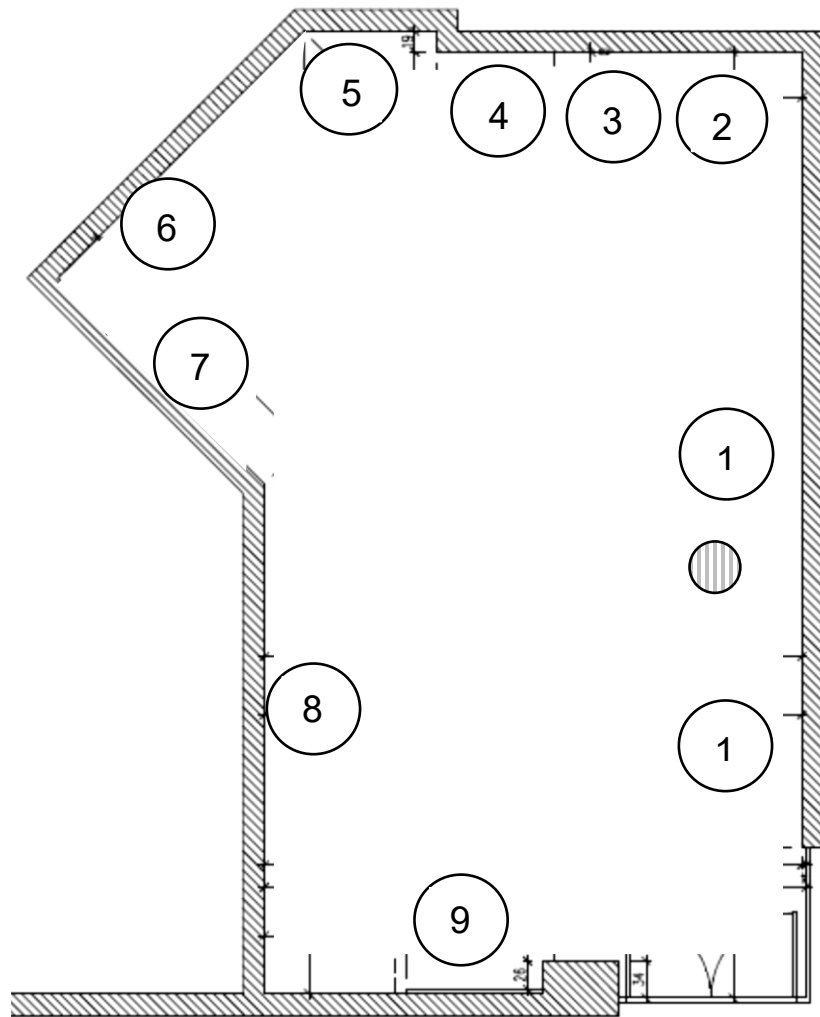
לכל אמן יש נקודה המציקה או 'מגרדת' לו, בעיה פנימית ההופכת אצל אמנים שונים למנוע לתהליך העבודה. אצל **נעם ונטורה** נראה שהשאלה הזו קשורה לבחירה על מה אפשר להתבונן בכדי להרכיב את הציור, כלומר שאלת חומרי הגלם של עבודת האמנות.

בתערוכת היחיד החדשה שלו, **100%**, מציג ונטורה ציורים מהשנים האחרונות. הגדרת זמן היצירה – 'מהשנים האחרונות' - היא במקרה זה מתעתעת, היות ונטורה עובד באופן פתוח בתהליך שעשוי להימשך מספר שנים. לעתים, הוא מתחיל ציור חדש על-פני ציור 'גמור' והשכבות השקופות למחצה המונחות זו-על-זו מספקות לציור איכות תזזיתית, מרצדת. שפע ההמצאות הציוריות הללו מסמן את הדרך בה ונטורה 'חושב דימוי'. מקצת הציורים הם ציור טבע-דומם מסורתי (למשל מס. 9 בתערוכה). מקצתם, ציור נוף שנעשה בעקבות התבוננות בשטח ועבודה מתצולם (נוף בירושלים, מס. 1 בתערוכה), וחלקם מורכבים משכבות המייצגות דימויים מצולמים שונים. אמא ואבא (2019-20) ו-משפחה במרפסת (2017-19) כדוגמא, הם ציורים המורכבים באופן מסורתי מדימויי-משנה הלקוחים מתצלומים שונים, שהאמן הרכיב לכדי תמונה לכידה. באופן זה ונטורה עובד כצייר 'מסורתי' הבונה תמונת עולם, וכצייר עכשווי המפברק את תמונת המציאות משברים של דימויים צילומיים-ציוריים. מתח נוסף בתערוכה מצוי, כאמור, בין ז'אנרים שונים- ציורי נוף, דיוקן, וטבע דומם. מראית העין 'המסורתית' הזו מעלה לשאלה את 'הנושא של האמן'. זו שאלה, שנעלמה לכאורה ממחשבת האמנות עם המודרניזם-הגבוה של ציירי הפעולה של אמצע המאה ה-20, ושבה עם חזרתה של הפיגורציה, הציור הדימויי, למרכז הבמה לקראת סוף המאה הקודמת. השאלה 'מה מצייר צייר?' זוכה כאן לתשובה: 'כל מה שהוא יכול להניח את ידיו עליו'. התערוכה הנוכחית, אם כן, לוקחת את החופש להציג עבודות מטווח זמנים של למעלה מעשר שנים תחת הכותרת 'עבודות עכשוויות', ליצור הקשרים חדשים בין עבודות משנים שונות, ובעיקר להצביע על תהליך עבודה דינמי, במסגרתו חוזר האמן לבדים ישנים, לדימויים ולנושאים שלכאורה נסגרו, ועתה הם נפתחים שוב לעבודה ולהתייחסות. אם תערוכת ציור היא גם משהו התחום בחלון-זמנים מסוים (הציפייה שלנו הצופים לראות 'התפתחויות אחרונות' בעבודתו של אמן מסוים) הרי ש-100% מסכסכת גם את תפיסת הזמן התחומה שלנו (מוקדם ומאוחר) וגם את הציור כמושא להתבוננות. פני השטח בחלק מהציורים הם פתוחים ואפילו מסוכסכים, ומביאים לידי ביטוי ריצוד בין שכברות של עשייה, ויחסי גומלין בין התבוננויות שונות המתוחות על ציר הזמן.

ארבע חטיבות הדימויים – טבע דומם, ציורי נוף, דיוקנאות וציורים המתייחסים לתצלומים – הן, במקרה זה, כסות לנושא האמיתי, הפנימי, של הציורים, שהוא תהליך הציור עצמו ואופן ההתפתחות של העבודה בזמן.

מעל לכל עבודה מרחפת אותה שאלה פנימית, שאלתו של הצייר, ההופכת בעזרת הציור עצמו לשאלה חיצונית הנראית על פני השטח והיא 'מתי מסתיים ציור?'. במובן זה מזמינה התערוכה הנוכחית את הצופה לראות את 'האמנות' לא רק דרך הציורים המוצגים בה, אלא דרך שאלת הזמן שהיא הופכת למוחשית.

אבשלום סולימן, אוגוסט 2020

1. נוף בירושלים, 2010. שמן ואקריליק על בד, 160X380 ס"מ
- 2,3,4. שלוש חולצות ושלושה צברים, (2006,2011,2020). שמן על בד, מידות שונות
5. פיקסל (דיוקן עצמי), 2008. שמן ואקריליק על דיקט, 100X85 ס"מ
6. אמא ואבא, 2019-2020. שמן על בד, 100X140 ס"מ
7. משפחה במרפסת, 2017-2019. שמן על בד, 120X154 ס"מ
8. נוף בחיפה (בהאיים), 2019. שמן על בד, 93X190 ס"מ
9. ללא כותרת. ציורי טבע דומם במידות משתנות מוצגות על שולחן, רישום טבע דומם 46X36 ס"מ